

מאת מוה"ר ברוך זיטשפלד שליט"א
ראש כולל עשרת חיים ברוך קליבלר ח"טס

Rabo Muvhak. Even though one has to stand up for a *Talmid Chacham* or his *Rebbi* when he comes within 4 *amos* (approx. 7 feet), regarding a *Rebbi Muvhak* - primary *Rebbi* - one must stand up as soon as he sees him even from a distance ⁽⁶⁾. The definition of “*Rabo Muvhak*” is one who has taught him most of his wisdom. The **Shach** ⁽⁷⁾ holds that one can have numerous *Rebbeim* with this unique status - one for *Tanach*, one for *Mishna*, one for *Gemara*, etc. However, the **RM" A** ⁽⁸⁾ according to many *meforshim*, seems to hold that he can only have one “*Rabo Muvhak*” and if he learns different topics from different people, the *Rebbi* who taught him most of his *Gemara* and learning skills, is considered “*Muvhak*.” It is better to be strict like the *Shach*. Others say ⁽⁹⁾ that today when most of our learning comes from plentiful *seforim*, and the *Rebbi* is “starting him off” to teach him how to learn, it is not as common anymore to have a “Primary” *Rebbi*. Nevertheless, if one learned for many years by a single *Rebbi* and developed a “*derech*” (path, style) in learning from him, as well as much knowledge, then he is to be considered his primary *Rebbi* for this *halacha*. (To be cont.)

בין הריחים – תבלין מדרף היומי

Hitting the “Pause” Button: Chulin 32a - **אם שהה כדי שדחפה פסילה**

Our *Mishna* says that while doing *Shechita*, one may not pause long enough to do a complete *Shechita*. Rava asks, if 2 or 3 short pauses are combinable to be considered one long pause, thus making the *Shechita posul*? This question of combining short pauses to make one long *posul* pause, is asked 3 times in *Halacha*. **(1)** Here. **(2)** *Shavuos* 13a: If someone becomes *Tamei* while in the *Azarah*, he must exit immediately; he may not even pause long enough to bow down. Rava asks if he pauses 2 or 3 times and they all equal one long pause, do they combine to make him **חייב** **(3)** *Yerushalmi Berachos*: One may not pause during שמע קריאת for a period of time long enough to recite the entire **ק"ש**. The *Yerushalmi* asks if 2 or 3 short pauses are combinable? Note, in all 3 places this question remains unresolved!

(1) רמב"ם ספר המצות עשה ר"ט שו"ע יו"ד רמז (2) שו"ע יו"ד רמז (3) רמב"ל מוסיד על פרקי אבות ג' (4) מהרי"ק ב"ש ערך לחם יו"ד שם (5) רמב"ן מו"ק כה. (6) שפת כתר רמזי (7) רמב"ם (8) יו"ד רמבד' (9) חכמת אדם קדמא. עירוב השלחן יו"ד רמבכמא, ועוד

הלכה למעשה

A SERIES IN HALACHA
LIVING A "TORAH" DAY

The Greatest Mitzvah of All (108) - **ותלמוד תורה כנגד כולם** **Kavod HaTorah: Standing up for a Talmid Chacham (cont)** The *halochos* of standing up for a *Talmid Chacham* apply even if one never learned from that *chacham*. There are 3 other people one must stand up for: **1)** His *Rebbi* - even if he might not be classified as a *Talmid Chacham*; **2)** His *Rabo Muvhak* (Primary *Rebbi*); **3)** A *Gadol Hador*. The last 2 have even stricter *halachos*. **His Rebbi.** Even if one does not qualify as a *Talmid Chacham* (who needs to be higher than the average learners in that city), one still has to stand up for him if he has learned from him. The **Rambam** ⁽¹⁾ learns this independent obligation from *Kibbud Av V'em*. ⁽²⁾ If one has to stand for parents because they brought him into this world, certainly one has to stand for a *Rebbi* who brings him into the everlasting World to Come. How much does one have to learn from him to be considered his *Rebbi*? If he learned many facts of *Torah* knowledge, or how to learn, or have *Torah hashkofos* (outlook on life), he is certainly classified as a *Rebbi*. **Definition of Rebbi.** The **Mechaber** ⁽³⁾ rules that a “*Rebbi*” is anyone who has ever taught him even one thing. This would seem to complicate this issue, because there are so many people that we learn even basic things from. The **Marikash** ⁽⁴⁾ explains that this only applies if one has taught him something that he himself came up with and brought out a new insight in *Torah* (a personal *chiddush*), or he clarified with his insight something that the receiver could not figure out with his own logic. For less than that, he would not be classified as a *Rebbi* unless he taught him a lot. Also, the **Ramban** ⁽⁵⁾ writes that if one is much bigger in learning than the one who taught him a small amount, he does not have to stand up for him because it would be shameful for him. This covers most scenarios. For those cases that fall in-between these parameters, we may assume that those who might deserve the *kavod* are *mochel* (forgive) according to the norms of society.

הוא היה אומר ...

R' Yitzchok Reitbovich zt"l (Kehilas Yitzchok) writes:

Many ask why the names of Moshe’s father Amram, and mother Yocheved, are not mentioned in the *posuk*. Perhaps we may say that since *Moshe Rabbeinu* was prophet who spoke to the Almighty ‘face to face,’ who went up to Heaven for 40 days and 40 nights, who performed wondrous miracles in Egypt and in the desert - people might think that he is not a human being, born of a human father and mother, and they will make a deity out of him. Thus, the *posuk* stresses that his father was an ‘*ish*’ - a man, and his mother was a ‘*bas*’ - a daughter, made of flesh and bone.”

Chacham Rabbeinu Chayim Yosef Dovid Azulai zt"l (Shem HaGedolim) would say:

“**Daas Zekeinim** says Basya did not name him Moshe; she gave him an Egyptian name which was the equivalent of the Hebrew word for ‘Moshe.’”) It is amazing to note that there never was a *Tanna* or *Amora* that was ever called ‘Moshe.’ For this reason, the expression became, ‘*From Moshe (Rabbeinu) to Moshe (Rambam), there was no Moshe*’ - indeed, there was no *Tanna* or *Amora* with this holy and pure name.”

A Wise Man would say: “A good way to have friends is to be willing to lose some arguments.”

Printed By: Mailway Services,
Serving Mosdos and Businesses
Worldwide Since 1980
(1-888-Mailway)

Dedicated in Memory
of Moshe Spilman zt"l
לזכר משה ד"ל בן מנחם
שפילמן * כב אב * וזצב"ח

Recognize Him, Respect Him, Revere Him
-together!
about 1,990 verifiable signatures * 855.400.5164 * www.kvodshomayim.org

TO SUBSCRIBE
AND RECEIVE THIS
TORAH SHEET WEEKLY.
WWW.TORAH.TAVLIN.ORG
OR SEND AN EMAIL TO
TORAH.TAVLIN@
YAHOO.COM

בראתי יצד הרע ובראתי לו

תורה תבלין

34 MARINETT WAY MONSEY NY 10952

TORAH TAVLIN

MONSEY
EDITION

לעילוי נשמת
ר' אברהם
יוסף שמואל
אלטר בן ר'
טובי ז"ל
ורעינתו רישא
רחל בת ר'
אברהם
שלמה ע"ח

שבת קודש פרשת שמות ... כ"א טבת תשע"ט

SHABBOS PARSHAS SHEMOS ... DECEMBER 29. 2018

הדלקת נרות שבת - 4:17 | זמן קריאת שמע / מ"א - 9:04 | זמן קריאת שמע / חגר"א - 9:40 | סוף זמן תפילה/ לחגר"א - 10:26
זמן לתפילת מנחה גדולה - 12:28 | שקיעת החמה שבת קודש - 4:36 | מוצש"ק צאת הכוכבים - 5:26 | צאה"כ / לרבינו חם - 5:48

שצערו גובל בצער השכינה ע"כ עלי לזהפלל להסד צערו מעלי כדי להסד צערה ואכן זה היה דרכם של הצדיקים כשנתרגשה עליהם צרה וצער קבלו את הדברים באהבה ובשמחה, בידעם שזהו טובתם, ולא חשו כלל על צעדם הפרטי כי אם על צערה של השכינה, ועל זה הצער הרבו להתפלל, וכמסופר על קדוש ישראל **מרוחץ יוצע** שכשהשיביוהו השלטונות במאסר התבטא ואמר שאינו חש כלל לצערו הפרטי כי אם לצערה של השכינה, וגם את כוונתו של נעים ומירות ישראל (תהלים ג. ד) פירש על זה הדרך: 'גם כי אלך בגיא צלמות לא אדיר' כי על אף שיש לי עי"ז צער, בב"ז הנני יודע כי הכל הוא בהשגחה העליונה לטובתי, וכל זה הוא בתמלתו עלי להטיב לי באחריתי, ואם כן אין כאן מקום לדיאה בידיע שאת טובתי הוא דורש, אך בכל זאת דע כי אתה עמדי' כי מאדור שהקב"ה מצטער ששהאדם בצער, ונמצא שבגין טובתי מתעורר צער למעלה על כן גם לי רע מאוד, כי על זה אכן ראוי לי להיות בצער על אשר בגיני הקב"ה מצטער.

כאמור לעיל שמצד היושר אין לו לאדם פתחון פה לבקש על צערו אם אינו מכוון על צער השכינה, אך זה מצד הדין, אבל הקב"ה הרחום בדין חפץ גם בתפילה כזו, וברחמי המרובים מקבל גם תפילות כאלו, ולא זו בלבד אלא אף אנהה הנפלטת מפיו של בר ישראל על צערו אינה הולכת לטמיון, גם אם לא כיוון כלל לשמים, כנאמר בפרשתן (ב, כג) 'וידי בימים הרבים ההם וימת מלך מצרים ויאנחו בני ישראל מן העבודה' והא לך לשון קדשו של בעל **האור החיים'** הקדושי: 'מן העבודה, פי' לא שצעקו לאל שישועם אלא צעקו מן הצער כאדם הצועק מכאבו, ומודיע הכתוב כי אותה צעקה עלתה לפני ה', והוא אומרו שעתה וגו' מן העבודה פי' מצער העבודה וישמע ה' את נאקתם פידוש הרמת קול כאבם' עכ"ל. הרי שגם אנהה פשוטה עולה עד כסא הכבוד ויכולה היא לעורר רחמים עד כדי שידוד המערכות.

וישימו עליו שרי מיסים, והיינו, שהעלה עליהם מס כבד, והיה מראה להם כי אין זה מצד איבה כי דרך מלכי הארץ להטיל מס על אנשיהם, ואחר כך גזר עליהם שעבוד בגופן, הוא שכתוב 'ויעבדו מצרים את בני ישראל בפרך', והיינו, שהפקד **פרעה את ישראל שכל אירא מומצדיים יהיה לו רשות לקחת ממנו כדי לעבד את עבודתו**, והוא שאמר 'בפרך', והפרך הזה הוא שהיו מעבידים אותם שיביאו עפר ויעשו ממנו חומר ולבנים ויבנו מהן בנין, (ולא היו נותנין להן אלא התבן, ואחר כך הוסיף בגזירה ומנע מהם את התבן שנאמר (שמות ה' יח) 'ותבן לא ינתן לכם, ותוכן [וחשבון [רש"י]] לבנים לתנו', ואחר כך הוסיף בגזירה ומידר את חייהם בעול כבד ונמאס יותר מזה, וזה שכתוב 'וימדרו את חייהם בעבודה קשה בחומר ובלבנים ובכל עבודה בשדה, כלומר, שמלבד 'עבודת פרך' שהוכיד בכתוב הראשון, שהיא 'עבודה קשה בחומר ובלבנים', עוד מידרו את חייהם 'בכל עבודה בשדה', חפידות ו'הוצאת נגלים' (דרישה וקצירה ודשה וזירה ובצירה [בענבים] וגזירה [בתמרים] ומסיקה [בביתים] ומזירה [מדרש לקח טוב, **חזקוני**, ליטע כרמים וגינות ולחופרן [רבי יוסף בכור שור]), והאת מלבד 'את כל עבודתם אשר עבדו בהם בפרך', והנה פרעה הרשע כיוון בכל מיני עינויין אלה להתש כוחם של ישראל ולהרעישו ורעם שלא יפרי ידעם, שריי' היגיעה מתשת כוחו של אדם וממעטת הורע, אולם עם כל זה לא התמעטו ואדרבה התרבו, וכנאמר 'וכאשר יענו אותו, כן ירבה וכן יפרוץ'."

טיב התבלין

מאת וועבר רב גמליאל חסד ומבשר שוליא"ר שר השמים יחזקאל שוויץ

וירא מלאך ה' אליו בלכת אש מתוך הסנה וירא והנה הסנה בוער באש והסנה איננו אכל וגו' (ג-ב) - עמו אנכי בצרה
רש"י: מתוך הסנה - ולא אילן אחר, משום עמו אנכי בצרה, דברי רש"י אלו תואמים לדבריו של רבי מאיר האומר (סנהדרין מז.) שבשעה שאדם מצטער על השכינה מה לשון אומרת: קלני מראשי, קלני מזרועי ועל אף שאין יסורים בלא חטא הראוי לו לאדם שיבוא על ענשו על אשר מרד בבוראו, בכל זאת מצטער על כך הקב"ה על אשר הוא שרדי בצער, ונשבוע הקב"ה שלא יכנס לירושלים של מעלה על שיוטב להם לישראל ויכנסו גם הם לירושלים של מטה, כי כביכול אין לו להקב"ה שום שמחה כל עוד ששרויים בני ישראל בצערם, והו ענינו של צער השכינה לאורך כל שנות הגלות, כל צערה מכוון לצערם של דרי מטה, כי לעומת כל חסרון המעורר את צערם של התחתונים יש בחינה של חסרון גם בשכינה כביכול המעורר צערה.

זה הצער היא הנותנת לנו פתחון פה מצד היושר לבקש מהקב"ה לקרוע רוע גזר דינינו, ולהמתיק את מידת הדין המתוחה עלינו, כי לולא זאת מי הוא זה אשר יעז לבקש את טובתו בו בשעה שראוי הוא לבוא על ענשו, הרי הוא חטא ומרד בבוראו, ואיך מעלה הוא על דעתו להתחנן בפני מי שחטא לפניו שישלקו מעליו בלא שום צער? אך אם מכוון הוא על צער השכינה או יכול לבקש בצדק שיסירו מעליו את צערו, כי אם הוא חטא שכינה מה חטאה ולמה לה להצטער? והו עיקר עבודת התפילה כמבואר רבות בספרים הקדושים, כי האדם מצד עצמו רמז לו לקבל את צערו באהבה, מאחר שבדין הוא זוכה בהם, כי אילו היה דין למטה לא היה דין למעלה, ובהכרח בא עליו זה הצער כדי לכפר על חטאיו, ומה יתאונן גבר על חטאיו, אך מאחר

מאוצרותיו של המגיד

מאת וועבר שלום מפרל שליט"א פוד שייחם ברוך בן שמש

הבה נתחכמה לו פ' **ירבה והיה כי תקראנה מלחמה ונוסף גם הוא על שנאינו ונלחם בנו ועלה מן הארץ. וישימו עליו שרי מיסים למען ענתו בסבלתם ויבן ערי מסכתת לפרעה את פיתם ואת רעמסם (א-י"א)**
תב רש"י, וז"ל, כל 'הבה' לשון הכנה והזמנה לדבר הוא, כלומר, המינני את עצמכם לכך, ו**ובאנן עזרא** פירש 'נתחכמה' - נבקש דרך חכמה שלא ידבה, אמנם כתב **זבינו בחי'**, 'הבה נתחכמה לו וגו' יש חכמה טובה ויש חכמה רעה, החכמה בתורה ובמוסר היא חכמה טובה, והחכמה בענייני ערמימות היא חכמה רעה, וזה התחכמות לא חכמה, כי לא אמר 'הבה **נחכמה'** (אלא 'הבה **נתחכמה**'), ואמר הכתוב (קהלת ז' ט"ו) 'אל **תתחכם** יותר' (מכבודך, לדון ק"ו של שטות, שאם על נפש אחת אמרה תורה הבא עגלה ערופה [כדי לכפר על עם ישראל על היום שאחד ממנו שפרך], על כל הנפשות הללו [מעמלק שנחרגו [ואף שהדיגתן היא על פי ציווי ה']] על אחת כמה וכמה' [שנצטרך לכפרה, ולכן עלינו להחיות את מיטב הברמות של עמלק כדי להקריב מהן שבביל כפרתנו **[רבינו חננאל** יומא כ"ב]] [רש"י]], שהוזכר על ההתחכמות הזו שהוא מן החכמה הזאת, כי לא אמר אל **תחכם**. וההתחכמות הזו הוא, שבאו עליהם המצרים בעלילות, תחילה בממונם, הוא שכתוב

מעשה אבות ... סימן לבנים

ויאמרו בני ישראל מן העבודה ויועקרו ותעל שועתם אל האלקים מן העבודה. וישמע אלקים את נאקתם ... (ב-בנכד)

The following story was told by **Rav Avraham Hillel Goldberg ז”ל**, a prominent student of the holy **Chofetz Chaim, R’ Yisroel Meir Kagan ז”ל**, and later *Rav* of *Kfar Pinnes* in Israel. He recorded the episode, which he was privileged to witness: It was near the end of the *Chofetz Chaim’s* life and he was resting at a summer cottage near Radin. As the sun set on the holy *Shabbos*, the venerable sage spoke on his favorite theme - the future redemption. As he visualized the time of spiritual grandeur when the pains of exile will be no more, his mind turned to the sufferings of the present, to the decrees against his brethren and the persecutions they were enduring. In particular, he was heartbroken over the plight of the Jews in Russia. He saw their situation as the severing of an entire limb of the Jewish body from its life-sources of *Torah* and *mitzvos*.

“There is only one real hope, only one way to outlast these harsh days,” he said. “*Moshiach* must come soon. The Final Redemption will have to occur sooner or later, but it is up to us to hasten its arrival. We must demonstrate our overpowering desire for *Moshiach*. Is this yearning apparent - at least among us religious Jews who say *Ani Ma’amin* every day? Why don’t we cry out to *Hashem* to help us? This is no time for silence! If the people are indifferent, then it is our duty to arouse them to cry out from amidst travail and pray for the Redemption. Even during the Egyptian exile, the *Torah* tells us that when the children of Israel cried out for help, only then did their outcry go up to *Hashem* and their redemption was hastened.”

The *Chofetz Chaim* became lost in thought as his students stood around him silently. Suddenly, his head, which had been bent in concentration, lifted up; from the glimmer in his eyes one could see that an idea was beginning to form.

In a soft voice, as if talking to himself, the *Tzaddik* announced, “I must go to Vilna to Reb Chaim Ozer (**R’ Chaim Ozer Grodzinski ז”ל**, widely revered as a *Gadol* and *Posek Hador*) for without him nothing can be done!”

Shabbos was spent in sweet serenity, but the moment *Shabbos* ended, the Chofetz Chaim remembered his idea and began to plan his trip. His family and students were aghast. He was over ninety years old and he could scarcely leave his chair for the length of a day. He might not survive the arduous trip to Vilna. They pleaded with him to abandon his plans, but he would not be dissuaded. The goal of bringing *Moshiach*, he said, was worthy of sacrificing one’s life.

He told a story, as he often did to make a point. When the previous *Rav* of Brisk, **R’ Yehoshua Leib Diskin ז”ל** was forced to leave Brisk (due to pressure from the authorities), the city’s Jewish community sent a delegation to **R’ Yosef Dov Soloveitchik ז”ל (Beis Halevi)** inviting him to become their *Rav*. Reb Yoshe Ber, as he was known, would not even consider it! Who was he to sit in the chair that had been occupied by the *Gadol Hador*, R’ Yehoshua Leib? He could never do such a thing! The delegation argued and pleaded, but nothing could persuade Reb Yoshe Ber to change his mind.

Finally, in anguish, one of the Jews of Brisk said, “*Rebbi*, can’t you see that twenty-five thousand Jews are waiting for you? How can you disappoint them?” Reb Yoshe Ber stopped arguing and bowed his head - he was defeated. His love for his fellow Jews would not permit him to refuse the earnest request of twenty-five thousand Jews and he dutifully accepted.

The *Chofetz Chaim* concluded, “If Reb Yoshe Ber could not disappoint the Jews of Brisk, surely *Hashem Yisborach* would not disappoint millions of Jews, who beg for the coming of *Moshiach* with all their hearts! We must find ways to make our fellow Jews truly want *Moshiach* to come, for then it surely will come. For that I must go talk to R’ Chaim Ozer!”

His son-in-law, **R’ Mendel Zaks ז”ל**, produced a pen and paper to write to R’ Chaim Ozer and also to summon leading *Roshei Yeshivah* to a meeting about the matter. However, the Chofetz Chaim would not relent.

Someone tried another approach. He said that R’ Chaim Ozer was a man of *halacha* and practical action; such esoteric ideas as the *Chofetz Chaim’s* current one to bring about the Redemption were out of R’ Chaim Ozer’s domain.

The *Chofetz Chaim* knew better than that and smiled slightly as if to say, “What do you know about R’ Chaim Ozer?” To his deep regret, the journey to R’ Chaim Ozer never took place for unspecified reasons. Had they met, who knows?

אשר בחר בנביאים טובים ...

הבאים ישרש יעקב יציין ופרח ישראל ... (ישעיה כז-ו)

Yeshaya HaNavi implored the people of *Malchus Yisroel* to do *Teshuvah* in the hope of avoiding a repetition of the pain and suffering that befell the enslaved Jews in Egypt.

The **Apter Rav ז”ל (Ohev Yisroel)** says that while the *Torah* calls the Jews “*Bnei Yisroel*,” the *Navi* uses the name “Yaakov” instead. He explains that the seventy souls who came down to Egypt were to be the backbone of the Jewish Nation and were therefore on an extremely high spiritual plateau. Interestingly, *Chazal* tell us that the word “*Yisroel*” connotes a lofty sense, while “*Yaakov*” implies a more basic level of spirituality. If so, why would the *Navi* use the word

“Yaakov” when referencing the seventy lofty souls?

Hashem told *Bnei Yisroel*, “*I am with you in your pain*” (*Megillah 29a*) - that in every place where Jews are exiled, the holy *Shechina* can be found. *Yaakov Avinu* foresaw that his descendants will be forced into exile, yet, he wanted to ensure that they remain true to *Hashem* and His *Torah*. Strategically, *Yaakov Avinu* willingly went down to *Mitzrayim* to lay the groundwork and “ישרש יעקב” - plant his roots and infuse the future “*Yaakov*”- the less lofty souls of the Jewish Nation, those who need more help, with the spirit of the seventy highly spiritual and pure souls that he brought along with him, so that future generations will have the ability to “-פרח” - “*sprout forth*” with the purity of a “*Yisroel*” soul.

מחשבת הלב

וידו בימים ההם ויגדל משה ויצא אל אחיו וירא בסבלתם וירא איש מצרי מבח איש עברי (ב-א)

The *Torah* tells us that, “*Moshe grew up (ויגדל) and went out to his brethren.*” Rashi tells us that when a young Moshe saw the suffering of his fellow Jewish brethren in Egypt, he felt their pain and grieved with them. Moshe grew (גדל) and matured to demonstrate greatness in the area of *Bein Adam L’chaveiro*, an important first step in his role as *Manhig Yisroel*.

At a *Bris* of an *einikel* of mine, I once said over the following *machshava*: We bless this tiny baby and say: יהי הקטן גדול - This baby should mature into greatness. “*Gadol*” refers to greatness - not adulthood. The idea is that the very nature of this “קטן” is to be concerned only with himself and his own needs. He immediately cries when he is hungry and wants to nurse, or be changed, etc... The baby doesn’t care who he is disturbing or what time of day or night this happens. Conversely, the definition of a “גדול” does not depend on how much *Torah* one has learned, but rather how much one is concerned for his fellow man’s cares and needs - just like the sun (המאור הגדול) takes care of the moon (המאור הקטן) by sharing its great light. We express a *Tefillah* that this tiny, dependent infant, who now only thinks of his own needs, will one day grow up to become a “גדול” - like Moshe who “grew up” in Egypt - a child who will be concerned about others and help provide for their needs.

R’ Dovid Cohen *shlit’a* says that the word for grandchild in *Yiddish* - “*Einikel*” - is derived from the words in this *parsha*: “אֵינֶנּוּ אֶחָד” / “אֵינִיקֶעל” - the burning bush was not consumed. The word “אֵינֶנּוּ אֶחָד” teaches us that the relationship between grandchildren, children, parents and grandparents must never be severed. From when a child is a “קטן” until he grows into a “גדול”, the bond between grandparents and grandchildren is a cherish to behold. May we all be *zoche* to merit such a bond in our families, and may our children and grandchildren and great-grandchildren only bring us much joy and *nachas*.

משל למח הדבר דומה

וירא והנה הסנה בער באש ודסנה איננו אבל ... (ב-ב)

משל: There was once a shepherd who was tending to his flock of sheep in a large field, when he suddenly noticed off in the distance, a great conflagration of fire heading his way. The fire was massive and it was consuming anything and everything in its way. The shepherd realized that his flock of sheep was grazing directly in the path of the huge fire and he knew he wouldn’t be able to steer them away before the blaze overtook them. Sheep move notoriously slow and he only had minutes to spare before his sheep would be burned to their ignominious death by the oncoming blaze.

He had an idea. He grabbed a stick and lit it on fire. Then, he began to light the weeds and thornbushes closest to his flock of sheep. He was careful and ensured that the fire did not blaze out of control. At the same time, he also ensured that it scorched everything in the nearby field, all that was in the path of the oncoming conflagration. And it worked!

EDITORIAL AND INSIGHTS ON THE MIDDAH OF ... אחריות

וידו כל נפש יצא ירך יעקב שבעים נפש ויוסף היה במצרים (א-ה)

The family of *Yaakov Avinu* consisted of 70 people but they were unified like one soul! The **Shevet Sofer (Ehrenfeld) ז”ל** explains that there was tremendous love and affection among the entire Children of Israel. All the brothers, sisters, aunts and uncles, all the cousins, got along very well. They were like one soul - “כל נפש” - all 70 members of Yaakov’s family were living in peace and harmony with each other in Goshen. The reason for this tremendous unity was because, “ויספך היה במצרים” - All they had to do was look at *Yosef HaTzaddik*, their brother who ruled the land, and they were constantly reminded that fighting and jealousy and evil words do not pay! He was a living example of just how detrimental and dangerous a small bit of hatred can be and every one of Yaakov’s children and grandchildren would not dare harbor feelings of jealousy or resentment.

How unfortunate it is to see families that literally fall apart, if not tear each other apart, after their parents pass on. As long as the family Patriarch or Matriarch is around, everyone makes a great show of effort to ensure there is peace and harmony in the family. But as soon as the older generation is gone, jealousy and fighting breaks out - often over the will (נצחה) of the very parents who want nothing more than their children just getting along! After *Yaakov Avinu* passed away, he did not have to worry, for as long as “*Yosef was in Mitzrayim*,” the entire family had a big red light in front of them at all times! Yosef himself was the greatest symbol of the need for unity and brotherly love; after all he had suffered from the jealousy of his brothers.

Every single family should make sure to have a YOSEF in our lives, in our families, a person who will keep us in line, and insure that we NEVER, EVER resort to hatred and controversy among our family! We are all “כל נפש” - one soul, part of the family of *Am Yisroel* and we must remember how important it is and insure that we do everything in our power to keep it that way.

On behalf of thousands of Shomer Shabbos Jews - www.chickensforshabbos.com - the charity that simply feeds & clothes Shomer Shabbos Jews in Eretz Yisroel with zero overhead